

נפול ומבִּלְבֵּל הוֹכִיל הָמָן אֶת הַסּוּס בְּרַחוּבוֹת הָעִיר,
וּבְעוֹדוֹ תוֹקֵעַ בַּחֲצוֹצֶרֶה - הֵלֵךְ וְקָרָא:

“כָּכָה יַעֲשֶׂה לְאִישׁ אֲשֶׁר הִמְלִיךְ חֶפֶץ בִּיקָרוֹ!”

פְּתָאוּם הִגִּיעוּ אֵלָיו נְעָרִים מִבֵּית הַמֶּלֶךְ, כּוֹסוֹת וּגְבִיעֵי זָהָב בְּיָדֵיהֶם,

וְכַדֵּי לְכַבֵּד אֶת מֶרְדֳּכָי, הֵלְכוּ גַם הֵם וְקָרְאוּ:

“כָּכָה יַעֲשֶׂה לְאִישׁ אֲשֶׁר הִמְלִיךְ חֶפֶץ בִּיקָרוֹ!”

כְּשֶׁרָאוּ הַיְּהוּדִים אֶת מֶרְדֵּכִי רוֹכֵב עַל סוּס הַמֶּלֶךְ,
לְבוּשׁ בְּגָדֵי מַלְכוּת וְכֶתֶר זָהָב בְּרָאשׁוֹ - עָמְדוּ מִיָּמִינוֹ וּמִשְׁמָאלוֹ וְקָרְאוּ:
"כָּכָה יַעֲשֶׂה לְאִישׁ אֲשֶׁר הַמֶּלֶךְ - הַשֵּׁם - חָפֵץ בִּיקְרוֹ!"

"אוֹי! אוֹי! אֵיזוֹ בּוֹשָׁה!" נֶאֱנַח הָמוֹן,
אֲךָ הוּא הָיָה מְכַרֵּחַ לְהַמְשִׁיךְ לַהּוֹבִיל אֶת מֶרְדֵּכִי בְּרַחוּבוֹת הָעִיר.

בתו של הקמן הסתכלה בהתרגשות מבעד לחלון הבית.
 היא היתה בטוחה שהאיש החשוב שיושב על הסוס - הוא אביה הקמן,
 וכי שמוביל אותו - הוא מרדכי היהודי.
 לקחה בת הקמן הרשעית דלי של מים מלכלכים ו...שפכה על ראשו של הקמן.

דלי של מים מלכלכים,
 על ראש הקמן הם נשפכים.
 והיהודים? - שמחים! שמחים!
 הקמן מביט למעלה, 'מ...מה זה?
 מי אותי כאן מבזה?
 בושות! שר גדול וכה חשוב -
 מלכלך וגם רטוב!

'אוי ואבוי! כלי רטוב ומלכלך, ומניח הריח הנורא הזה?'

הרים הקמן את עיניו כדי לראות

מי שפך עליו מי בייב.

כשראתה בת הקמן שזהו אביה - נבהלה מאוד, ומרב צער נפלה מן הגג ומתה.

מלכלך ומביש המשיך הקמן להרכיב את מרדכי.

כשסוף סוף סים, הוא נדחף בין ההמונים שיצאו לרחוב לראות בכבוד מרדכי.

עצוב על מות בתו הגיע הקמן אל ביתו כשהוא מכסה את פניו מרב בושה.

ספר הקמן לזרש אשתו ולכל אוהביו את כל מה שקרה.
 והנה, עוד לפני שגמרו לדבר, ועוד לפני שהספיק להחליף את בגדיו -
 שרי המלך כבר דופקים:

"הקמן! הקמן!"
 למשתה אסתר אתה מזמן."
 "חכו קצת", הקמן נאנח -
 "אני נראה כל כך מזנח!"
 "הקמן! הקמן!"
 בוא מהר! אין זמן!"

הקמן רטוב ומלכלך,
 למשתה אסתר הלך.
 פוי! פוי! פוי! איזה ריח נורא,
 יש לשר הקמן הרע.

